

mellem Danmark og Amerika. Jeg haaber, at denne Sag skal kunne føres til et gunstigt og tilfredsstillende Resultat.

Johansen: Ogsaa jeg skal fatte mig ganske kort og afholde mig fra at komme ind paa en Forsvarsdebat med den højtærede Forsvarsminister. De Oplysninger, vi have faaet i Dag vedrørende de Spørgsmaal, jeg stillede, gaa jo ud paa, at der vedblivende er fortsat med Arbejdet paa at gennemføre de Foranstaltninger, som kræves i Henhold til de vedtagne Forsvarslove. Efter de Oplysninger, vi fik i Gaar, kunde det se ud til, at det stoppede op ved den 29. Oktober, men nu have vi jo hørt i Dag, at Arbejdet fortsættes. Det var ogsaa det, jeg gjorde Regning paa, men det er jo godt, at vi faa det at vide, og Offentligheden har Krav paa at faa at vide, at der fortsættes med dette Arbejde. I Grunden kan jeg beklage den Stilling, som den højtærede Forsvarsminister her indtager, idet han maa bygge op, hvad han om kort Tid maa rive ned. Det er jo ret bedrøveligt. Om det er en fornuftig Finanspolitik, skal jeg ikke udtale mig om paa dette Tidspunkt.

Rambusch: Jeg vil gerne gøre den højtærede Forsvarsminister opmærksom paa, at hans Oplysning om, at de, der ville et virkeligt Forsvar, ere delte i to Lejre, den ene, der vil basere Forsvaret paa Københavns Befæstning, og den anden, som vil skabe et godt Forsvar uden Københavns Befæstning, ikke er rigtig. Det er et ganske forældet Standpunkt, det kunde til en vis Grad gælde for en Del Aar tilbage, men siden Forsvarskommissionen har endt sit Arbejde, har hele det store Flertal i denne Kommission slaaet fast, at i alt Fald uden en Søbefæstning ved København kunde intet godt Forsvar skabes. Jeg skal ikke rette nogen Beskyldning mod dem, der vægrede sig ved at gaa ind paa dette, undtagen den, som de selv have rejst, idet jo Forsvarsministerens Meningsfæller, ogsaa af de mest indflydelsesrige, atter og atter have betonet, at det, de vilde, var netop intet Forsvar. Noget anderledes kan det stille sig med Hensyn til Københavns Landbefæstning, men det skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Jeg noterede mig den ærede Forsvarsministers Oplysning om, at det var ham, der var Fader til Forslaget om Københavns Befæstnings Nedlæggelse baade til Lands og til Vands. Men saa mangler det andet store Led i hans Virk-

somhed paa dette Omraade, naar han vil optræde som den, der vil skabe et godt Forsvar for Danmark. Uden Københavns Befæstning mangler det andet Led i hans Bestræbelse, nemlig at paavise, at det overhovedet er muligt at skabe et saadant Forsvar. Her tillader jeg mig at henvise til de Forhandlinger, som fandt Sted her i Sommer om Landets Forsvar, hvor jeg paaviste, at der overhovedet intet Forsvar kunde skabes for Danmark uden at basere det paa en Befæstning af København, og min Paavisning heraf er ikke fra nogen Side i mindste Maade bleven afkræftet.

Jeg vil saa sige til den højtærede Finansminister, at det er lidt let at slippe fra Historien, naar man indskrænker den til de sidste 100 Aar. Den højtærede Finansminister mente at være paa den sikre Side, fordi der formentlig ikke er ført nogen Eksistenskamp af et lille Land i de sidste 100 Aar. Nu er det noget, der i og for sig er værdt at notere, at de to Smaastater, Belgien og Svejts, som i 1870 vare i høj Grad truede i Anledning af Krigen mellem de store Nabolande, i alt Fald vilde have været ganske sikre paa at faa deres Neutralitet krænket, hvis de ikke havde haft den militære Magtudfoldelse, som de havde, og naar først Territoriet var blevet besat, kan man naturligvis ikke paa Forhaand sige, hvad der vilde være sket. Jeg ved, at man naturligvis vil sige: Det betyder ingen Ting overfor det foreliggende Spørgsmaal. Men saa er der i alt Fald eet Tilfælde, hvor en lille Stat har hævdet sin Eksistens med Vaaben i dette Aarhundrede. Det var Montenegro, som i Halvfjerdserne af Tyrkerne var dømt til Undergang, men som med et mageløst Heltomod oprev disse store, dygtige tyrkiske Hære, som skulde tilintetgøre Landet. Saaledes forsvarede Landet sig og bevarede sin Eksistens, hævdede sit Territorium, ja, Resultatet blev endda, at det blev udvidet.

Frijs: Det er jo ikke første Gang, jeg hører den højtærede Finansminister tale om min store Magt i en bestemt Periode. Jeg tror, at jeg har sagt den højtærede Finansminister tidligere, at den var ikke saa stor. Jeg kan forsikre ham om, at hvis den havde været saa stor, som han mente den var, vilde mit Bomærkeaftryk være blevet dybere, end det er nu. Den højtærede Finansminister gentog, hvad han allerede sagde i Gaar, at min Tid var forbi, og at min Politik var død. Ja, det er som sagt muligt. Den højtærede